

1. Първо правно основание, отнасящо се до явна грешка при прилагане на правото, допусната при анализа на понятието за избирателност и при квалифицирането на въпросната мярка като държавна помощ.

— Жалбоподателят счита, че Комисията не е доказала, че разглежданата данъчна мярка поставя в по-благоприятно положение „определени предприятия или производството на някои стоки“, както изисква член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Комисията се ограничава да приеме, че мярката е избирателна поради факта, че тя се прилага само за придобиването на дялови участия в чуждестранни дружества (в конкретния случай установени в трети страни, които не са членове на ЕС), а не в национални дружества. Жалбоподателят счита, че тази обосновка е погрешна и се движи в омагьосан кръг: обстоятелството, че прилагането на разглежданата мярка — както всяка друга данъчна разпоредба — се основава на изпълнението на определени обективни изисквания, не я прави избирателна мярка *de iure* или *de facto*. Испания е предоставила данни, които доказват, че става въпрос за обща мярка, която *de iure* и *de facto* е достъпна за всички предприятия, облагани с испанския корпоративен данък, независимо от техния размер, естество, сектор и произход.

— На второ място, *prima facie* различното третиране по член 12, параграф 5 от TRLIS, вместо да представлява избирателно предимство, има за цел да постави в състояние на равно данъчно третиране всички операции по придобиване на акции, независимо дали национални или чуждестранни. В третите страни съществуват сериозни пречки за осъществяването на сливания, които на практика ги възпрепятстват; от друга страна, те са възможни в националните предели и за тази цел се признава амортизацията на финансовата репутация. Следователно член 12, параграф 5 от TRLIS единствено разпростира тази амортизация по отношение на придобиването на дялови участия в дружества от трети страни — операция, която представлява най-близкия и осъществим функционален еквивалент на националните сливания и поради това представлява част от смисъла и логиката на испанската система.

— Комисията погрешно счита, че не съществуват пречки за операциите по сливане с предприятия от трети страни, и следователно погрешно определя референтната система, необходима за установяване на избирателността, като отхвърля доводите относно данъчна неутралност. Комисията греша по-специално в своя анализ на операциите, осъществени в Съединените щати, Бразилия и Мексико.

— При условията на евентуалност, решението би трябвало да се отмени поне в частта, отнасяща се до придобиванията на мажоритарни дялови участия в предприятия от трети страни, които биха били сравними с национални операции по сливане и поради това оправдани от смисъла и логиката на испанската система.

2. Второ правно основание, свързано с допускането на грешка при прилагане на правото при установяването на бенефициера на мярката.

— При условията на евентуалност, дори ако се приеме, че член 12, параграф 5 от TRLIS съдържа елементи на

държавни помощи, *quod non*, Комисията е трябвало да извърши изчерпателен икономически анализ, за да определи кои са били бенефициерите на потенциалната помощ. Жалбоподателят счита, че бенефициерите на помощта (под формата на прекомерно висока цена за придобиването на дяловите участия) са били продавачите на тези участия, а не — както твърди Комисията — испанските дружества, приложили посочената мярка.

3. Трето правно основание, свързано с нарушението на общия принцип на оправданите правни очаквания по отношение определянето на приложното поле във времето на нареждането за възстановяване.

— При условията на евентуалност и в случай, че член 12, параграф 5 от TRLIS бъде счетен за помощ, Комисията е нарушила практиката на съдебните органи на Съюза, като е ограничила прилагането във времето на принципа на оправданите правни очаквания до публикуването на решението за откриване на процедурата по разследване (21.12.2007 г.) и следователно е поискала възстановяването на операциите, осъществени след посочената дата (освен в случая на извършени в Индия и Китай операции по придобиване на мажоритарни дялови участия, за които оправданите правни очаквания се зачитат до 21.5.2011 г. — дата на публикуването на окончателното решение, — тъй като се приема, че в тези случаи действително са съществували изрични правни пречки за международните сливания).

— Жалбоподателят твърди, че в съответствие с практиката на Комисията и със съдебната практика откриването на процедурата по разследване не предришава естеството на мярката, поради което не може да служи за *dies ad quem*, но във всеки случай *dies ad quem* би трябвало да съвпада с датата на публикуването на окончателното решение в Официален вестник на Европейския съюз.

— От друга страна, необосновани са материалноправните ограничения, които чрез решението се налагат на оправданите правни очаквания, признати за периода от датата на решението за откриване на процедурата до датата на окончателното решение, а именно ограничаване до извършените в Китай и Индия операции по придобиване на мажоритарни дялови участия. В съответствие със съдебната практика тези оправдани правни очаквания би трябвало да се разпрострат спрямо всички операции, извършени в която и да било трета страна.

Жалба, подадена на 29 юли 2011 г. — Altadis/Комисия

(Дело T-400/11)

(2011/C 282/72)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Altadis, SA (Мадрид, Испания) (представители: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, abogados и M. Muñoz de Juan, abogada)

Отговорник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да допусне и уважи направеното доказателствено искане,
- да допусне и приеме изложените в настоящата жалба основания за отмяна,
- да отмени член 1, параграф 1 от решението, доколкото в него се приема, че член 12, параграф 5 от испанския Закон за корпоративното облагане съдържа елементи на държавна помощ, когато се прилага към придобиването на контролни дялове,
- при условията на евентуалност да отмени член 4 от решението, доколкото с него разпореждането за възстановяване се прилага по отношение на операции, извършени преди публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на окончателното решение, предмет на настоящата жалба,
- да отмени при условията на евентуалност член 1, параграф 1 и евентуално член 4 от решението, доколкото се отнасят до операциите в Мароко, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени в настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е подадена срещу Решение С(2010) 9566 на Комисията от 12 януари 2011 г. относно данъчната амортизация на финансовата репутация за придобиване на дялови участия в чуждестранни дружества.

Правните основания и основните доводи са вече изложени по дело T-399/11, Banco de Santander и Santusa Holding/Комисия.

Жалба, подадена на 27 юли 2011 г. от Livio Missir Mamachi di Lusignano срещу решение на Съда на публичната служба от 12 май 2011 г. по дело F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano/Комисия

(Дело T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Белгия) (представител: F. Di Gianni, R. Antonini, G. Corro и A. Scalini, avvocati)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени решението на Съда на публичната служба (първи състав) от 12 май 2011 г. по дело F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano/Европейска комисия, с което се отхвърля жалбата на Livio Missir Mamachi di Lusignano по член 236 ЕО и член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица, с която се иска отмяната на решението на Органа по назначаването от 3 февруари 2009 г. и осъждането на Комисията да заплати обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, произтичащи от убийството на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano и неговата съпруга,
- да осъди Комисията да заплати в полза на жалбоподателя и на представляваните от него правоприменици на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano определена парична сума като обезщетение за претърпените от тях имуществени и неимуществени вреди, както и за неимуществените вреди, претърпени от жертвата преди смъртта ѝ.
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три правни основания.

1. Първото правно основание е изведено от това, че Съдът на публичната служба неправилно е счел за недопустимо искането за обезщетение на претърпените от жалбоподателя, както и от Alessandro Missir и от неговите наследници неимуществени вреди.

В подкрепа на това правно основание жалбоподателят поддържа, на първо място, че Съдът на публичната служба е приложил нелогично, неправилно и дискриминационно така нареченото правило за съответствие, което изисква идентичност на основанията и предмета единствено между административната жалба, подадена на основание член 90, параграф 2 от Правилника, и жалбата, подадена на основание член 91 от Правилника, но не и между искането по член 90, параграф 1 от Правилника и административната жалба по член 90, параграф 2. На второ място, жалбоподателят поддържа, че направеното от Съда на публичната служба тълкуване на правилото за съответствие ограничава упражняването на основното право на ефективна съдебна защита, закрепено по-специално в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

2. Второто правно основание е изведено от това, че Съдът на публичната служба неправилно е счел, че Комисията носи отговорност за причинените вреди само в размер на 40 %.

В подкрепа на това правно основание жалбоподателят поддържа, че Съдът на публичната служба не е преценил правилно връзката между неправомерното поведение на Комисията, изразяващо си в бездействие, и евентуалните последици от това поведение, тъй като причинената на длъжностното лице вреда е пряка и предвидима последица от небрежността на институцията. Освен това жалбоподателят поддържа, че макар вредата да е резултат от взаимодействието на различни причини, Комисията носи солидарна отговорност с убицеца за поправянето на вредата. Следователно предявеното от жалбоподателя срещу Комисията искане за обезщетение за вреди трябва да бъде уважено в размер на 100 %.